

Ko grejo proti domu, se snidejo z možem, ki je kosil pri marljivem kmetiču na hribu. Ti mu pripovedujejo, kakšen prepir je bil med njimi in kmetom, in da niso dobili obljubljenih dvajsetice. Ta jim pa pravi:

„Poštenim se ne godi krivica. Jaz sem pri kmetu pridno kosil; ta me je pohvalil in mi podaril veliko plačilo“; nato jim pokaže od kmetiča podarjeni tolar.

Vsi se čudijo in se kesajo, da so tako nemožato snedli svojo dano besedo. Mož jih lepo podučí, da naj bodo resnicoljubni in pošteni, kar so si dobro zapomnili za vse življenje.

Resničen in pošten človek lahko živi, če je tudi ubog.

M. Selec.

Ponesrečena južnica.

(Zapisal F. Pavlétov.)

Gospa Klemenčičeva je imela zunaj mesta lepo vilo s krasnim vrtom, kamor se je vsako leto preselila v vročih poletnih dneh. O velikih počitkah sta smela tudi njena ljubljena otroka, Vilko in Milka, tu preživeti najslajši čas šolske dobe — dva meseca šolskega odpočitka. V šoli se jima je zdel že en mesec tako silno dolg — a na počitkah sta pa izginila kar dva drug za drugim tako hitro, oh, tako nepopisno hitro! Saj sta si pa tudi znala poiskati stotero zabav na vrtu in v sobi za vsak dan posebej. Navadno se jima je posrečilo; včasih sta jo pa tudi izkupila. Ne bom vam ju tožil podrobno, le to vam naj povem, kako sta si nekoč po preživi razposajenosti napravila dobro južnico in za nameček še prejela nezaželjeno plačilo.

V sobi sta sedela pri mizi Vilko in Milka. Pred njima pa sta stali dve posodici s kavo. Dragoceni posodici iz finega porcelana sta bili. Nežne, drobne cvetke modrikasto zelene — so se črtale okoli. Poleg posodice sta imela vsak svojo žemljo.

A, gotovo nista bila bogvé kako lačna Klemenčičeva: Vilko in Milka. Vsaj videlo se je tako. Na mehkem naslonjaču sta sedela in smejala se.

Vilko je bil obrnil svojo glavico proti sestrici in ta svojo zlatolaso bučico proti njegovi, čelo pri čelu in prerivala sta se z glavicama no — kako? — Kakor backi na paši. Glasno sta se smejala in ropotala z nogami.

Postrežnica je prišla že dvakrat iz kuhinje pogledat, ali je že prazna posoda, da bi jo odnesla. Tudi priganjala ju je, naj hitro pojedsta. A bilo je vse zastonj in zopet sta nagajala naprej, nagajiva Vilko in Milka.

Kava na mizi se je bila že skoro popolnoma shladila.

Muc, ki je ležal na naslonjaču, je bil med tem že parkrat dvignil glavo, in zaspano pogledal na mizo. Njega ni motilo to nagajanje. V enomer je rezal svoj zaspani: drgn — drgn! A vendar vedno čakal, kdaj se bode zljubilo malima jesti. Morebiti bode dobil tudi svoj delež.

Vilko in Milka pa sta nagajala v enomer. In tedaj se je pripetilo to, česar se je muc najbolj razveselil, onadva pa razžalostila. Ko sta se z glavicama porivala sem in tje, tedaj je izpodrsnila Vilku roka, s katero se je oprijemal mize in obe dragoceni porcelanasti posodici sta se prevrnili, razbili. Kava se je razlila po mizi, po obleki in naslonjaču.

Muc pa se je dvignil iz naslonjača in kaj pridno lizal razlito kavo.

In kaj je temu sledilo, si lahko mislite. Mamica so ju prav pošteno obrisali in nabrisali.

Ponós.

Žaba možko je sedela
V gostem bičju kraj vodé;
Tu je v vodo zrla, smela
Je smejala ribam se:

„Ribe, prave ste plašljivke,
Nikdar ni vas iz vode;
Me ponosne lahkoživke
Solnčimo po tratah se!“

Lahna sapa zdaj zavije,
Komaj bičje zašušti,
Žaba plašno v vodo — plane
V nje globino se zgubi!

